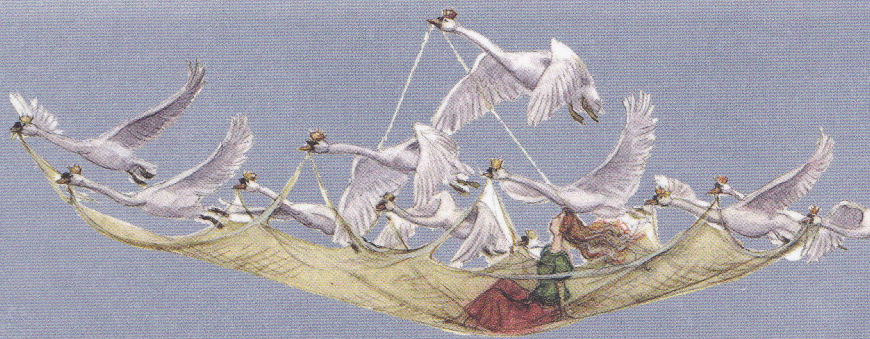

Libris

Respect pentru oameni și cărți

CELE MAI FRUMOASE
POVESTI de
H.C. **ANDERSEN**

Ilustrații de Jean-Noël Rochut

CORINT JUNIOR

CELE MAI FRUMOASE
POVESTI de
H.C. ANDERSEN

Repovestite de Agnès Vandewiele

Ilustrații de Jean-Noël Rochut

Traducere din limba franceză de Geanina Tivdă

Cuprins

Mica sirenă	17-28
Rățușca cea urâtă	29-36
Fetița cu chibrituri	37-44
Prințesa și bobul de mazăre	45-48
Păstorița și coșarul	49-56
Crăiasa Zăpezilor	57-70
Degețica	71-78
Hainele noi ale împăratului	79-86
Amnarul fermecat	87-94
Păpușarul	95-102
Povestea celor douăsprezece lebede	103-110
Soldățelul de plumb	111-118
Privighetoarea și împăratul	119-126
Cufărul zburător	127-134
Casa cea veche	135-142
Hans cel nătâng	143-150
Ultimul vis al stejarului	151-158
Prințesa și porcarul	159-166
Omul de Zăpadă	167-174
Bradul	175-182
Fiecare om și fiecare lucru la locul lui	183-190
Trăncăneală de copii	191-194
Bătrânul felinar	195-202
Florile micuței Ida	203-210
Klaus cel mare și Klaus cel mic	211-220

Mica sirenă

În largul mării, pe fundul apei albastre și cristaline, se înalță castelul regelui mării. Văduv de mulți ani, trăia acolo cu bătrâna lui mamă și cu fiicele sale, cele șase prințese ale mării. Cea mai tânără era cea mai frumoasă dintre toate. Trupul ei se termina, ca și surorilor ei, într-o coadă de pește.

— Când veți împlini cincisprezece ani, le spusese bunica lor, veți putea urca la suprafață!

Fiecare dintre surori promitea să le povestească celor mai tinere ce aveau să vadă mai frumos. Mezina era cea mai nerăbdătoare. Când cea mai mare dintre prințese împlini cincisprezece ani, urcă la suprafața mării și le povesti surorilor ei cât de mult îi plăcuse să privească marele oraș cu lumini strălucitoare. Apoi le veni rândul celorlalte surori.

— Cât mi-ar plăcea să am cincisprezece ani! oftă mezina.

Când îi veni și ei rândul, bunica îi puse o coroană cu flori de crin în păr și-i prinse scoici de coadă. Apoi micuța sirenă urcă despicând apele. Acolo se afla o corabie mare cu trei catarge. De pe punte se auzeau muzică și cântece.

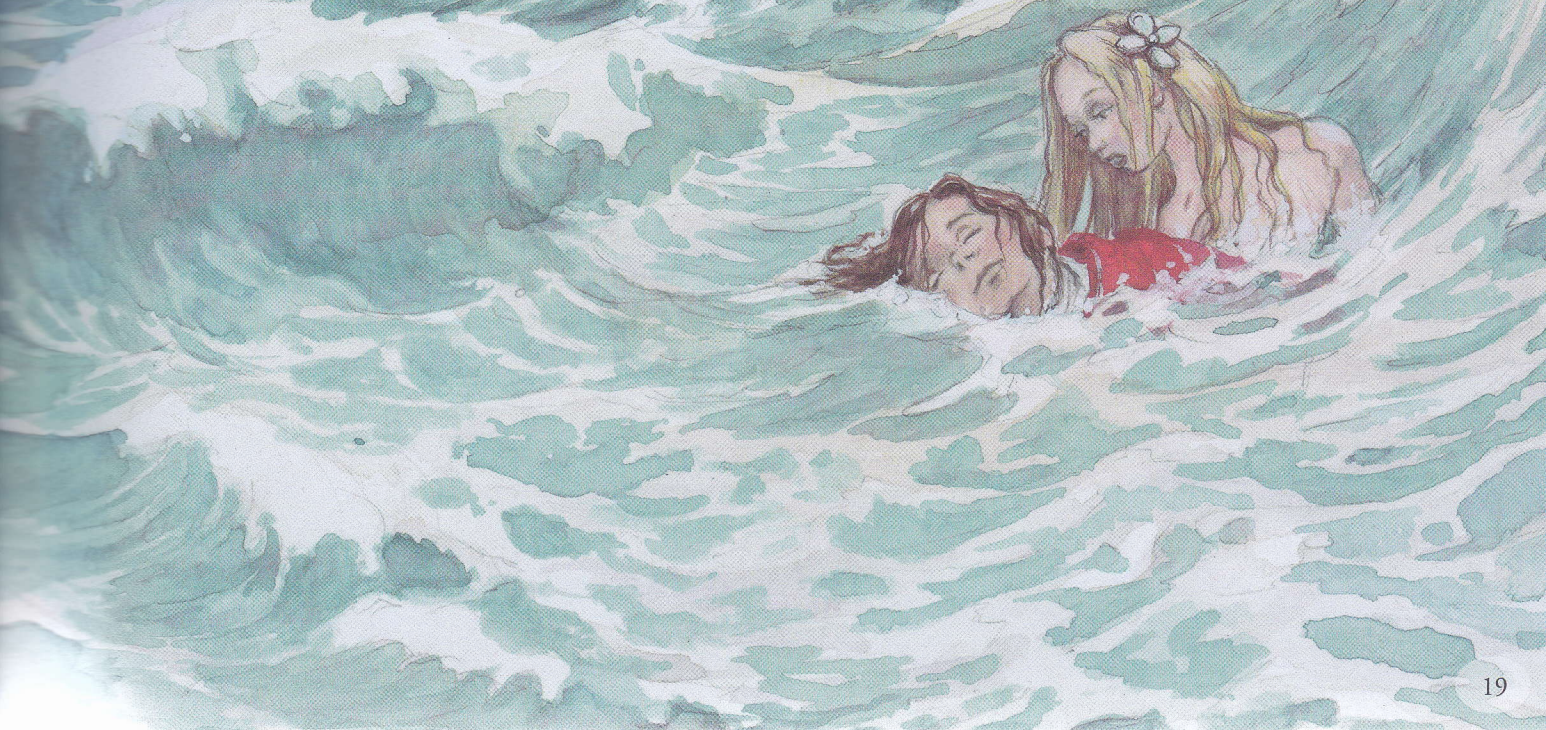
Micuța sirenă putea zări prin ferestre pasageri în ținute de gală, în salonul corabiei. Cel mai frumos dintre ei era un tânăr prinț cu ochi negri. Sărbătoreau ziua lui de naștere. Era atât

de frumos, încât mica sirenă nu-și putu
desprinde privirile de la el.

Apoi luminile se stinseră. Se apropia furtuna,
iar corabia aluneca pe marea agitată.

Fulgere brăzdară cerul. Un catarg se sfărâmă
și apa se năpusti în cală. Când corabia
se sfărâmă, mica sirenă îl văzu pe tânărul
prinț scufundându-se în apele mării.

Ea îi sări iute în ajutor. Spre dimineață, furtuna se
potoli. Susținându-l pe prinț, mica sirenă înotă spre
țărm. Într-un golfuleț se înălța o mănăstire. Ea-l duse
pe prinț acolo și-l așeză pe nisip.

Degețica

O femeie care dorea să aibă un copil se duse să ceară sfat unei vrăjitoare, care-i spuse:

— Iată un bob de orz, pune-l într-un ghiveci și vei vedea.

Femeia se întoarse acasă și plantă bobul de orz. În curând ieși din pământ o mare floare îmbobocită.

— Ce floare frumoasă! se gândi femeia, sărutând frunzele.

Atunci floarea se deschise. Era o lealea, iar înăuntru stătea o fetiță drăguță, nu mai mare de un deget. Au numit-o Degețica. Primi în chip de leagăn o coajă de nucă, drept pat, frunze de violetă și drept plăpumioară, o frunză de trandafir. În fiecare zi se juca într-o farfurie împodobită cu flori și plină cu apă. Acolo, Degețica, așezată pe o frunză, plutea de la o margine la alta, cântând un cântec duios. Într-o noapte, un broscoi intră în cameră și sări pe frunza unde dormea micuța.

— Ce soție frumoasă pentru fiul meu! își spuse el.

Luă coaja de nucă și o duse pe micuță lângă râul unde locuia fiul lui. Așeză coaja de nucă pe o frunză mare, în mijlocul râului. Așa că, atunci când Degețica se trezi, se văzu înconjurată de apă și departe de uscat. Broscoiul se întoarse împreună cu fiul lui să o vadă pe Degețica:

— Ți-l prezint pe viitorul tău soț. V-am pregătit o cameră cum nu s-a mai văzut.

Apoi ei se îndepărtară, lăsând-o pe Degețica pe frunza verde, plângând la gândul căsătoriei care o aștepta.

Un pește, văzând-o pe fetiță atât de nefericită, hotărî să împiedice căsătoria. Desprinse frunza, care o luă la vale pe apa râului, departe de broscoi. Deodată, un cărăbuș mare o cuprinse pe Degețica cu piciorușele și o duse în zbor într-un copac.

O așeză pe o frunză, îi oferî nectar de flori și îi admiră frumusețea.

